

Van romanist over informaticus tot manager

Romaneske sprak met... Marc Vanwelsenaere (promotie 1981)

Met deze reeks blikken we terug op de loopbaan van Leuvense romanisten. Laten we dus maar beginnen bij het begin...

Ik kom uit een West-Vlaams en katholiek nest: geboren en getogen in Oostende met ouders afkomstig uit de streek rond Veurne, Bachten de Kupe. Oostende is een liberale stad waar sinds tientallen jaren een Franstalige bourgeoisie en dito gemeenschap van Brusselse ingeweken renteniers woont. Laten we zeggen dat dit mijn eerste contacten waren met de Franse taal. Verder was het nog de tijd dat je hoorde zeggen “je moet goed je Frans leren om vooruit te komen in het leven” – ik denk dat die tijd nu wel voorbij is en dat ouders dit tegenwoordig niet meer zeggen tegen hun opgroeiende tieners.

Is je nog iets bepaalds bijgebleven van de Franse lessen uit de humanioratijd?

Heel zeker. We waren midden de jaren '70. Het was een vrij traditioneel middelbaar onderwijs gericht op literatuur en grammatica, veel minder op situationele taalkennis, nog in de stijl van de Poësis en de Retorica uit de jaren '60. Je kunt het al raden, ik volgde de Grieks-Latijnse, namelijk in het Onze-Lieve-Vrouwcollege te Oostende. In de Poësis gebruikten wij bijvoorbeeld voor Frans nog steeds de toen al stokoude Jezuïetenpublicatie “Modèles Français” van Hanquet dat overigens een zeer degelijke keuze aan gedichten bevatte. Wij moesten de biografie van de dichter leren en daarnaast nogal wat gedichten uit het hoofd kunnen opzeggen (Ronsard, La Fontaine, Baudelaire...). Toch wel zéér klassiek.

En toen werd het dus Romaanse filologie in Leuven? Waarom Romaanse en waarom Leuven?

Mijn interesse was geleidelijk aan gewekt voor Franse literatuur, taal en cultuur via taalkampen en de lessen Frans op school. Ik had daarbij een voorbeeld, namelijk de broer van een goede vriend van mij, 6 jaar ouder dan ik en juist afgestudeerd als romanist. Daarbij trek je je voor een stuk ook op aan een paar leraren.

Toen ben ik dus naar Leuven gaan studeren, een subjectieve keuze, omwille van de gezelligheid van de stad, nog steeds één van mijn favoriete plaatsen in België – alleen

kom ik er te weinig. Ik heb nog wel eerst even twee jaar halt gehouden in de Kulak, het jachtterrein van professor Nachtergaele natuurlijk. Lieven Jaspaert was daar toen assistent, zijn zus Hilde zat in mijn jaar.

Hoe kijk je terug op je studententijd?

“Où sont les neiges d’antan?” Het lijkt me een eeuwigheid geleden. Het was het einde van de jaren ’70, begin jaren ’80 en wij leefden in het post ’68 tijdperk: de ontnuchtering na de euforie van de exuberante jaren ’60 gekoppeld aan de economische crisis na ’73 hadden geleid tot een totaal andere studentenpopulatie, veel kalmer, minder rebels – werkloosheid was *raising sky high* trouwens. Ik was zelf een rustige student, niet koortsachtig bezig het fuifbeest te spelen. Ik legde mij er vooral op toe om door de eerste zit te geraken, ieder jaar, zodat ik die drie maanden verlof had. Gelukkig voor mezelf ben ik daar steeds in geslaagd zodat ik in de zomer op mijn gemak op stap kon naar Frankrijk of Italië, meestal een combinatie van taalkamp en verkenning van de locale streek. Ik ben er ook niet aan toe gekomen om me bij een studentenkring aan te sluiten, achteraf gezien heb ik daar spijt van want ik heb waarschijnlijk een paar dingen gemist.

En de opleiding zelf?

Ik koos Italiaans als tweede taal, om esthetische redenen en omdat minder romanisten die keuze maakten – puur subjectief dus, zoals de meesten denk ik. Na afgestudeerd te zijn heb ik trouwens Spaans bij gestudeerd, om ook daar mijn mannetje te kunnen staan.

Ik vond het toen nog heel klassiek als opleiding, veel geheugenwerk. De proffen die mij het meest bijblijven en wiens onderwerpen mij het meest aanspraken waren zonder twijfel Marc Debrock, Vic Nachtergaele, Christian Angelet, Monseigneur Guido Maertens zaliger en Ludo Melis. Ook de lessen van F.J. Mertens waren legendarisch te noemen door al de grammaticale spitsvondigheden en de rijmzinnnetjes die we uit het hoofd moesten leren en die ons hielpen ons moeiteloos te handhaven te midden van de Grevisse-dictees! *Last but not least* zal ik nooit professor Goffinet en zijn doorgeknipte das vergeten.

???

Professor Goffinet – ik meen te weten dat de brave man al overleden is – bekleedde eind jaren ’70 aan de KULAK een leerstoel “Latijnse literatuur”, ik geloof voor de gecombineerde kandidaturen Romaanse en Geschiedenis. Het kwam erop neer dat we de *Epistulae* van de Stoïcijnse auteur Seneca lazen en becommentarieerden. De geëerde professor was soms wel eens verstrooid en durfde dan “Seneca” te verhaspelen tot “Steneca” zonder dat hij er erg in had.

Wat die das betreft, ik herinner me dat we jaarlijks een soort studentendag hadden, sla me dood welke dag in het jaar dat moet geweest zijn. Het was de gewoonte dat de studenten dan een frats uitstaken met de professor. En professor Goffinet speelde het spel voluit mee. Die dag kwam hij les geven met een eerder gewone streepjesdas. Net toen de les begon, stond daar ineens een onverlaat van een student vlak voor de pupiter van de geachte hoogleraar, met een schaar in de hand. Zonder boe of ba nam hij de das van de hoogleraar vast, knip en daar bleef enkel nog een stompje over, tot grote hilariteit van jan en alleman, professor Goffinet inclusief. Natuurlijk wist hij dit al op voorhand. En natuurlijk heeft hij die dag zijn les verder gegeven met zijn dasstompje.

Terug naar ernstige zaken. Wat was het onderwerp van je eindverhandeling?

De titel luidde: “Aspects de la syntaxe et de la sémantique des déterminants de quantité en français parlé”, grosso modo een semantisch-logische classificatie van een grammaticale subklasse. Ik moet wel één van de eerste thesisstudenten van professor Melis geweest zijn. Pierre Swiggers (nu prof denk ik) was toen assistent.

Volgde je ook de aggregatie?

Jazeker, want ik was van plan leraar te worden.

In juni 1981 studeerde je af. En toen?

Ik heb een paar jaar lessen Frans in het middelbaar onderwijs gegeven en Italiaans in het avondonderwijs voor volwassenen. Hoewel ik het lesgeven zelf niet onprettig vond, voelde ik al snel dat ik andere wegen wou bewandelen. Ik had namelijk de indruk niets meer bij te leren en “stil te staan”, en verder vond ik de tewerkstellingsmogelijkheden eerder smalletjes als interimaris of tijdelijke leerkracht.

In 1986 kreeg ik dan een aanbod van de BBL om in hun zetelkantoor in Oostende te werken. Hoewel ik daar minder verdiende dan in het onderwijs, deed ik het werk heel graag. De opleiding begon als loketbediende, met daarnaast cursussen in bancaire producten en het bankwezen in het algemeen. Ik werkte er onder Jean-Marie De Decker, toen een bankdirecteur maar ook al zeer succesvol als nationale judocoach en nu spraakmakend VLD senator. Ik heb toen vaak judosterren Ingrid Berghmans en Van de Walle de revue zien passeren in ons bankkantoor. Jean-Marie zelf heb ik leren kennen en appreciëren als een echte selfmade man, contactvaardig en zeer gedreven.

Met zo'n directeur-coach was je carrière in het bankwezen dus goed gelanceerd.

Mis! Want via via kwam ik te weten dat informaticabedrijven een nijpend gebrek hadden aan specialisten en daarbij ook niet-informatici een opleiding aanboden om zich te herscholen, iets dat mijn broer ook al gedaan had. Ik had daarbij het geluk een *senior consultant* te kennen bij een informaticabedrijf die mij aanraadde om bij het Amerikaans bedrijf Electronic Data Systems (EDS) te solliciteren. Dit betekende meteen verhuizen naar Antwerpen. Een zware periode brak toen voor mij aan, vermits het bedrijf mij een versnelde informaticaopleiding gaf in drie fasen. Een eerste fase van zes maanden waarbij ik als *business associate* bij een klant ging werken om de business van de informaticadienstenverlening en die van de klant te leren kennen, daarna een superharde tien weken in Engeland waarbij een drietal programmeertalen aangeleerd werden en wij onmiddellijk moesten kunnen toepassen wat we dezelfde dag geleerd hadden, en ten slotte een derde fase waarbij we de opgedane kennis in de praktijk toepasten. Indien je faalde in één van deze fasen, dan werd je contract beëindigd. Van een uitdaging gesproken! Het was een beetje zoals Dante schreef: “Lasciate Ogne Speranza, Voi ch'intrate!” Gelukkig heb ik het gehaald, het was wel hard werken natuurlijk. Grotendeels kwam het erop neer logisch te kunnen denken, snel te assimileren en tegen stress te kunnen.

We zijn nu 16 jaar verder en ik werk nog steeds voor EDS. Het bedrijf is actief in meer dan 60 landen, telt 140 000 medewerkers en heeft een jaaromzet van 21,5 miljard USD. Het is wereldwijd de nummer 2 in de ICT-dienstverlening aan bedrijven (B2B of Business to Business) en in verschillende deeldomeinen de nummer 1. Wij houden ons dus niet bezig met de verkoop van computers en informaticadiensten aan particulieren

(of B2C – Business to Consumer), vandaar dat wij minder gekend zijn bij het grote publiek in België, hoewel wij in ons landje alleen al 1 450 medewerkers hebben.

“ICT-dienstverlening aan bedrijven”, kan je dat wat concreter maken?

ICT staat voor Informatie en Communicatietechnologieën. Maar vooraleer daar dieper op in te gaan, moet ik eerst een paar woorden uitleg geven. Zowat alle grote bedrijven in binnen- en buitenland staan voor grote uitdagingen. De concurrentie wordt steeds globaler, wereldwijder. Het openstellen van de markten leidt tot grote concurrentie. In marktsegmenten waar geen rek meer in de groei zit, ga je als bedrijfsleider proberen je interne kosten zo laag mogelijk te houden. Deze interne kosten omvatten een aantal vaste en variabele kosten (personeelskosten, bankleningen, operationele kosten...). Zaak is je *cash flow* en je balans positief te houden. Voor bijna alle bedrijven is ICT (informatica, netwerken enzovoort) geen *core business*, geen kernactiviteit, maar een *overhead*, een soort van noodzakelijk kwaad, of beter gezegd een aantal functies en taken die je erbij moet nemen ter ondersteuning van de basisfuncties maar die op zich niet direct bijdragen tot je omzet. De kernactiviteit van een bank bestaat erin om via bancaire diensten winst te maken en omzetgroei te realiseren en de informatica is daarbij een hulpmiddel, maar een bank gaat niet informaticadiensten aanbieden op de markt.

Zolang je als bedrijf je eigen ICT-diensten verzorgt, dien je dus zelf te investeren in alle competenties. Daarbij is de ICT-wereld een heel gespecialiseerde wereld die zeer snel evolueert en waarbij verkeerde investeringen zware financiële gevolgen kunnen hebben voor het bedrijf. Met andere woorden veel bedrijven krijgen het alsmaar moeilijker om hun ICT zelf goed te beheren. Daarbij moet je ook rekenen dat je als bedrijf met een hoop vaste kosten zit (salarissen en infrastructuur) die in periodes van laagconjunctuur je bedrijfsresultaat nog verder naar beneden duwen.

Hoe kun je deze duivelse spiraal doorbreken? Door het selectief uitbesteden van je niet *core* bedrijfsprocessen aan gespecialiseerde bedrijven kan je als bedrijf twee vliegen in één klap slaan: je kan de middelen van je bedrijf concentreren op je *core* activiteiten en je kan je vaste kosten veranderen in lagere en variabele kosten (en dus je nettowinst maximaliseren).

‘t Lijkt allemaal heel simpel...

Natuurlijk gaat dit niet vanzelf, hoewel *outsourcing* van bedrijfsactiviteiten een fenomeen is dat al decennia in de Verenigde Staten bestaat en nu ook meer en meer in Europa gebeurt, eerst in het Verenigd Koninkrijk maar nu eveneens op het continent. Ook in België, waar het bedrijfsmanagement lange tijd afkerig stond tegenover deze aanpak, begint dit door te dringen. En voor wie de laatste trends wil weten: meer en meer gaat men over naar *multi-sourcing*, waarbij de diensten niet meer in één megacontract aan één en dezelfde *outsourcer* worden gegeven, maar meerdere concurrenten de koek delen.

Wat ik vooral duidelijk wil maken is dat ICT nooit een doel op zich is, maar onderdeel van de processen en de bedrijfsmiddelen die een bedrijf moeten toelaten zijn doelstellingen te behalen, namelijk het realiseren van een voorspelbare, winstgevende groei van het zakencijfer.

‘t Is wel al ICT wat de klok luidt. Wordt het niet wat overroepen?

Alleen al in de persoonlijke levenssfeer kunnen we de invloed van het internet niet

genoeg overschatten. Wij zijn eigenlijk nog maar aan het begin van een revolutie waarbij data en informatie steeds sneller en steeds globaler ter onze beschikking staan. Oude barrières zullen wegvallen voor hen die de nieuwe technologieën beheersen en in huis hebben, de zogenaamde *have's*, terwijl de rest, de *have not's*, verder zullen terugvallen.

Let op mijn woorden, de PC zoals we die nu kennen zal grotendeels verdwijnen en zich integreren in je digitale televisietoestel zodat je kunt surfen vanuit je luie stoel voor de tv. In het *Home Entertainment* segment bijvoorbeeld bestaat er nu al technologie op de markt die je toelaat je MP3 muziek en je DVD films te downloaden van het net en via een draadloze verbinding op je digitale tv af te spelen. Het internet zal overal ter beschikking staan. Of zoals de Fransen het zo mooi zeggen: "L'Internet va de plus en plus s'acquiescer avec la TV dans le living". De computers zullen zich verder integreren met onze huishoudtoestellen, we zullen ons zelf niet meer realiseren dat er computers in zitten. Deze toestellen zullen met elkaar en een centrale processor communiceren via draadloze verbindingen zonder dat wij het merken. Dus weg met die vervelende speciale bekabeling die we in de huidige computers moeten steken, de gaten die we moeten boren thuis enzovoort. Computermuizen en keyboards zullen draadloos in verbinding staan met de computer.

En toch verkeert de ICT -sector in crisis, hoort en leest men alom.

De ICT-sector zelf doorspartelt inderdaad een zware crisis. Volgens Agoria, de multi-sector beroepsvereniging van de Belgische *Technology*-bedrijven is het totale zakencijfer verleden jaar met 6 % gedaald en de tewerkstelling met 15 000 eenheden (voor de geïnteresseerden <http://www.agoria.be/>). Deze bedrijven staan in voor 1/3^e van onze export en ons land leeft van de export! Dit is mijn standpunt hierover: de crisis is ernstig maar bewijst enkel dat de ICT-sector matuur wordt en dat periodes van groei afgewisseld worden met magere jaren. De huidige crisis is het gevolg van een samenspel van factoren:

- ✓ De weerslag van de overinvesteringen in 1999-2000 omwille van het Jaar 2000 en het Euroconversieprobleem;
- ✓ De zware recessie in Amerika en de onzekerheid door de crisis in Irak die bedrijven ervan weerhouden om investeringen te doen;
- ✓ Enkele zware beurschandalen (Enron, Tyco, WorldCom) vooral in de US waarbij grote bedrijven doelbewust hun boeken hadden vervalst en de gehele beurs meesleurden naar de dieperik (bedrijven hebben de beurs nodig om cash en geldmiddelen te verzamelen);
- ✓ Het uiteenspatten van de Internet zeepbel (heel veel internetbedrijfjes waren in de voorbije jaren opgestart zonder een goed business plan en zijn ondertussen op de fles gegaan, met ontslagen als gevolg).

De Telecommunicatiesector (bedrijven die telefonie en netwerkdiensten aanbieden) ondergaat een nog veel grotere crisis: enerzijds hebben zij zich zwaar in de schulden gestoken voor investeringen in toekomstige technologieën (denk aan de miljarden betaald voor de UMTS-licenties, de mobilofonie van de 3^e generatie) en leveren zij een zware onderlinge concurrentie door het opgeven van de monopolies, anderzijds krijgen zij niet de inkomsten die ze verwacht hadden. Het zal nog vele jaren duren eer die sector erdoor komt.

Bijgevolg is er een consolidatie bezig waardoor enkel nog sterke spelers met een degelijk bedrijfsplan en echte toegevoegde waarde, en daarnaast nog een aantal nichebedrijven, zullen overleven. Dit is niets nieuws, alle industrieën zijn door zo'n fase gegaan: in

de auto-industrie bijvoorbeeld zijn er nu veel minder spelers dan pak weg 30 jaar geleden.

Ik zou in elk geval niet dramatiseren naar de toekomst toe. Wanneer de economie weer oppikt en de investeringen hervatten, zal deze sector ook terug opveren. Wel is het zo dat we een verschuiving zien waarbij jobs hier in België dreigen verloren te gaan door een delocalisatie van de activiteiten naar de lage-loonlanden met hoge scholing. Zo voorspel ik een grote toekomst voor India en China, landen met een enorm potentieel aan geschoolde, goedkope ingenieurs.

Maar we hadden het dus over je carrière bij EDS, gespecialiseerd in ICT.

Het bedrijf waar ik voor werk, EDS, is een wereldleider op het gebied van de ICT *outsourcing*. Als systeem integrator hebben wij onze sporen verdiend. Laten we zeggen: dit is één van onze *core* competenties. We nemen de ICT-operaties over voor de klant, met verbetering van dienstverlening en aan een afgesproken kostenplaatje. Soms doen we dat via een *joint venture* vennootschap in partnership met onze klanten.

Het programmeren zelf heb ik al lang weer opgegeven. Ik ben nu kaderlid met een managersfunctie. Officieel ben ik *Regional Director* voor de regio Frankrijk, België en Luxemburg binnen de afdeling *Enterprise Information & Technology*. Dit betekent dat ik de functie van *Chief Information Officer* (CIO) bekleed met bevoegdheid over bovenvermelde landen. Mijn organisatie bepaalt het totale informaticabeleid binnen het bedrijf in functie van de businessdoeleinden van de corporatie. Naast een grondige kennis van de informaticawereld en de toekomstige trends die zich aftekenen, dient een CIO ook de business van de bedrijven te kennen, inclusief goede economische inzichten. Het is dus een veeleisende job maar wie gretig bijleert vindt er zeker zijn gading.

Verder ben ik ook verantwoordelijk voor de informaticadienstverlening aan de EDS-medewerkers, namelijk er voor zorgen dat zij steeds beschikken over alle interne IT-systemen en applicaties die ze nodig hebben voor de dagdagelijkse taken. Daarnaast geef ik ook spreekbeurten voor klanten.

Als manager zijn er een aantal vaardigheden die je echt nodig hebt in deze job: een snel inschattingsvermogen, veel informatie in korte tijd kunnen absorberen, snel de juiste beslissingen kunnen nemen en vooral ook taken delegeren naar de mensen die voor je werken, vermijden dat je teveel hooi op je eigen vork neemt. Op de beslissingssnelheid wil ik nog even terugkomen. Veel mensen denken dat hoe hoger men in een bedrijf klimt hoe meer tijd men krijgt om beslissingen te nemen. In werkelijkheid is het juist omgekeerd: hoe hoger in de hiërarchie des te meer beslissingen je moet nemen in steeds kortere tijd!

Ik wil hierbij toch benadrukken dat ik steeds tracht een gezonde balans te houden tussen professioneel en privé-leven, en genoeg tijd aan vrouw en kinderen te besteden.

EDS is een Amerikaans bedrijf. Hoe moeten we ons dat voorstellen? “Marc” hier en “Marc” daar, iedereen *à tu et à toi* en in de zomer fleurige hemden met korte mouwen?

Amerikaanse bedrijven hebben een andere bedrijfscultuur, veel minder hiërarchisch, vlakkere organisaties, meer matrix gebaseerde werking. Communicatie gaat vlotter maar de structuren zijn ook losser en veranderen snel. Het is ook veel minder belangrijk hoe-

veel mensen je onder je hebt. Klemtoon wordt gelegd op de resultaten. Amerikanen hebben ook veel minder ontzag voor diploma's, heel anders dan bijvoorbeeld in Duitsland of Italië en zelfs België. Met andere woorden, het is niet omdat je een diploma gehaald hebt dat je het zult maken. Niet alles wordt op school geleerd.

Amerikaanse bedrijven zullen ook veel sneller organisatieveranderingen doorvoeren, als ze voelen dat dit nodig is, onder druk van de marktveranderingen. De redenering is dat bedrijven die te lang vast houden aan dezelfde onveranderlijke bedrijfsstructuur riseren aan inertie ten onder te gaan. Aan de andere kant van het spanningsveld moet je ook wat stabiliteit in je bedrijf trachten te houden. Dit heeft als gevolg dat je nooit zeker bent van je functie en dat je job steeds kan veranderen, hetgeen veel flexibiliteit vraagt van de medewerkers. Vergeet niet dat zulke bedrijven beursgenoteerd zijn en zich dus kwartaal na kwartaal dienen te bewijzen. Dit is een zeer harde economische wet.

Het internationaal contact met mensen uit andere Europese landen en met Amerikanen vind ik persoonlijk heel interessant en verrijkend. Het laat je toe om je horizon te verbreden. Je beseft dat België eigenlijk een klein land is. Troeven van ons land zijn zeker de taalkennis, de scholingsgraad en de openheid, zaken waar wij in uitmunten. Onze hoge loonkost speelt ons dan weer parten.

Als kaderlid heb ik zeer flexibele werktijden. Ik hoef niet per sé om 8 uur op bureau te zijn. Dank zij de telecommunicatie kan ik ook van thuis uit perfect werken; via een breedband verbinding heb ik van thuis uit elektronisch toegang tot het netwerk van EDS. Dit is handig om files te vermijden. Het betekent ook wel dat ik soms 's avonds om 9 uur nog een teleconferentie heb met collega's uit de Verenigde Staten.

Nog iets over die "fleurige hemden met korte mouwen": vergeet het maar. Bij EDS volgen wij de Amerikaanse business *dress code*. Tot vóór 5 jaar was die heel strikt, kostuum en das. Met de komst van het Clinton-tijdperk is die veel losser geworden en kan men ook naar het werk komen zonder kostuum aan, hoewel daar nog steeds de voorkeur aan gegeven wordt.

Van diploma's gesproken, had je achteraf bekeken toch niet beter een andere opleiding dan Romaanse gekozen?

Ik zou mijn opleiding als redelijk irrelevant kunnen bestempelen gezien ik mij daarna volledig herschoold heb. Ik had dus inderdaad net zo goed Toegepaste Economische Wetenschappen of Informatica of één of andere Ingenieursopleiding gevolgd kunnen hebben en krak dezelfde job doen. Eigenlijk heb ik heel veel *on the job* moeten leren en voel ik me een beetje een *self made man*. Maar toch met het voordeel een romanistenopleiding genoten te hebben die zeker mijn aandacht voor taalcorrectie en verbale en geschreven communicatie verklaart.

Bovendien heb ik de helft van mijn tijd met Fransen te maken en is een degelijke kennis van het Frans *conditio sine qua non* is om effectief met hen samen te werken. Al moet ik zeggen dat ook in Frankrijk het *franglais* goed is doorgedrongen in het dagelijks ICT-gebruik zodat we nu een soort mengtaal horen, in de zin van "je viens de booster mon business" in plaats van "je viens d'augmenter mon chiffre d'affaires". Voor de rest is het zo dat nog steeds meer dan de helft van de Fransen niet in staat zijn Engels te lezen, laat staan te spreken noch te verstaan. In Wallonië is de situatie beter en zijn ze hun achterstand aan het inhalen. Wie geïnteresseerd is in de zuivere Franse ICT-

termen, verwijs ik graag naar de volgende website, die wel een beetje technisch geïntereerd is: <http://www.ogcinteractive.fr/15pouces/dictionnaire/accueildico.htm>

Ik zorg er ook voor dat mijn geschreven en gesproken communicaties in het Engels en het Frans steeds zo verzorgd mogelijk zijn, waarschijnlijk nog een erfenis van mijn filologenopleiding.

Welke accenten zouden er in de Romaanse nu gelegd moeten worden?

Als *curriculum designer* zit je eigenlijk op de wip: enerzijds dien je een wetenschappelijke opleiding te geven in linguïstiek en literatuurwetenschappen, anderzijds wens je als universiteit ook gediplomeerden af te leveren die gereed zijn om de arbeidsmarkt op te gaan met zekere kansen op succes, dus met meer economische of bedrijfsgeoriënteerde kennis. Persoonlijk vind ik de nieuwe bachelor- en mastersopleidingen een zeer interessante evolutie. Romanisten zouden dan kunnen kiezen tussen een wetenschappelijke en een bedrijfsgerichte richting.

Het ogenblik van de waarheid. Ben je lid van onze vereniging (jeugdsentiment? *Romaneske* “lecture de chevet”?) of ben je geen lid (maar toch door ons in de kijker geplaatst willen worden... Foei!).

Laat mij de rollen omkeren. Waarom zou iemand met mijn beroepsactiviteiten zich aansluiten bij de VLR? Geef mij wat de Amerikanen een “compelling offer you can’t refuse” noemen. Of anders gezegd, ik heb mijn focus zodanig moeten verzetten en instellen op informatica, economie en bedrijfsbeheer dat filologie echt in de verdrukking is gekomen. Ik ben wel bereid me meer op de hoogte te houden van wat er leeft en gebeurt binnen de romanistenwereld, zeker die romanisten die ook in de privé werken... En ik bezoek ook regelmatig de VLR website op het Internet. Trouwens, ik heb besloten me terug te abonneren. en heb daarnet via die VLR website mijn aanvraag gedaan.

Zo horen we het graag! Vragen of de VLR en *Romaneske* eigenlijk nog een reden van bestaan hebben, is wat jou betreft dus overbodig?

Blijf bestaan, blijf de lijm en het bindmiddel voor al die romanisten die een hart hebben voor hun opleiding. Ik maak van deze gelegenheid trouwens graag gebruik om de groeten te doen aan alle collega’s en proffen die ik gekend heb. En verder heb ik zelf ook een vraag voor jullie.

(niet helemaal gerust) Ga je gang.

Hebben jullie contacten met de Waalse en Franse romanistenverenigingen? En met de romanisten van de RUG?

Wij vernamen ongeveer twee jaar geleden dat een vereniging van afgestudeerde romanisten van de UCL (opnieuw?) opgericht werd. Eén contactpoging onzenuwege bleef onbeantwoord en werd sindsdien niet herhaald, hoofdzakelijk wegens tijdgebrek. Van het bestaan van andere Waalse en Franse romanistenverenigingen hebben wij geen weet. Met de VORRUG, de vereniging van Gentse romanisten, hebben wij wel geregeld contact. Via het Overlegcomité voor Leraren Frans (OVLFF) en via de respectieve tijdschriften. *Romaniac* en *Romaneske* wisselen namelijk kopij uit: elke recensie die in *Romaneske* verschijnt wordt tegelijk aangeboden aan *Romaniac*, dat ze in de mate van het mogelijke gelijktijdig publi-

ceert. En omgekeerd. Af en toe worden ook andere artikels overgenomen, maar die verschijnen gewoonlijk niet gelijktijdig.

Hmm...Wat jullie contactpoging met de oud-UCL-romanisten betreft, hoop ik dat dat geen voorbeeld is van de fameuze Franse “village gaulois” mentaliteit. En wat betreft het bestaan van Waalse en Franse romanistenverenigingen bied ik jullie graag het resultaat van een snelle 10-minuten-zoektocht op het internet:

Universiteit van Poitiers: <http://www.ac-poitiers.fr/daric/textes/romall.htm> (séjours de Professeurs romanistes allemands)

Voorbeeld van uitwisseling Frankrijk/Duitsland - Univ van Rennes: <http://pharonest.ac-rennes.fr/e290032C/franco-allemand/accueil.html>

Les romanistes scandinaves (en Norvège):

<http://www.fabula.org/actualites/article3552.php>

Duitsland : Frankoromanistenverband: <http://www.francoromanistes.de/>;

alsook <http://www.romanistik.de/> (zeer grondig opgezet – typisch Duits)

Luikse romanisten: <http://www.ulg.ac.be/amis/diplomes/ARULg.htm>

Also sprach der ICT Spezialist (marc.vanwelsenaere@eds.com).